

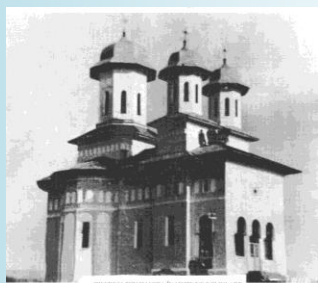
Director: LILIANA PÎNTEA

ECOUL HANGULUI

Anul VIII, nr. 27

Foto: Daniel Pintilie

Dragii noștri cititori,

Biblioteca Hangu a demarat un proiect de suflet, ce va purta titlul **"Hangu – lacrimi din adâncuri"** și la care vă invit, cu mare drag, să luați parte. Proiectul urmărește editarea și tipărirea unui document (carte sau broșură) cu privire la cea mai importantă și mai tristă perioadă din istoria comunei Hangu, cea a strămutării.

M-am oprit asupra acestui eveniment pentru că strămutarea a avut o influență covârșitoare asupra dezvoltării comunității noastre - nici o altă localitate din România nu a fost supusă unor transformări atât de profunde, așa cum a suferit comuna Hangu - dar și pentru că despre strămutare s-a scris puțin (poate și pentru faptul că atunci, le era interzis oamenilor să vorbească despre bisericile dărâmate, despre cimitire dezgropate și despre drama dezrădăcinării trăită de fiecare în parte) și, de cele mai multe ori, doar atunci când ruinele s-au ivit de sub ape, iar corespondenții unor publicații au consemnat acest fapt.

Proiectul își propune să adune într-un volum toate articolele de presă ce fac referiri la strămutare, toate informațiile preluate de la cei care au scris despre acele momente, dar și mărturi, fotografii și informații descoperite în timp și care au fost consemnate sporadic sau au rămas doar simple înregistrări audio.

Vă rog, dacă aveți informații și fotografii în acest sens, să ne scrieți pe adresa bibliotecahangu@yahoo.com.

VĂ MULȚUMIM!

"ECOUL HANGULUI"

Revistă culturală și de istorie,
2017
Anul VIII, numărul 27

BIBLIOTECA COMUNALĂ HANGU

HANGU – NEAMȚ

**Fondator și Director revistă,
LILIANA PÎNTEA**

Mediatizare:
Prof. Vasile Marcoci

Foto: sursa Internet

I.S.S.N. – on-line – 2068 – 4517
I.S.S.N. – format clasic – 2068 - 4878

Telefoane de contact:
Liliana Pîntea – 0722936339
Gavril Lupu – 0233/257524

Toate materialele publicate în această revistă sunt protejate potrivit Legii nr. 8/1996, actualizată, privind dreptul de autor și drepturile conexe.

Potrivit art. 206 Cod Penal, responsabilitatea pentru conținutul articolelor publicate aparține autorilor.

ARIPI SPRE LUMINĂ

"Tragedia răstignirii e ireversibilă, fără de leac; **"Săvîrșitu-s-a!"**, nu numai chinul și proorocirea, ci și toată tevatura, moartea nu e clinică, învierea e izgonită printre amăgiri și deșarte nobile nădejdi, niciodată nu va trăi trupul acesta răsucit, sângerând, găurit, terfelit, sfârtecat. Învierea este cu totul imposibilă. Așa spune Dostoievski – fățiș – că-i apare Hristos în tabloul lui Holbein și aceeași precisă, neagră, rece impresie am avut-o și eu privind "Răstignirea" de Velasquez, care a fost expusă și la Luvru și unde în primul plan domină galbenul intens – uită-l dacă poți! – al unei mantii; în fund sunt jalnicele cruci, bieteke trupuri, cerul de plumb. Crucile par aruncate la distanță, deja uitate – cum ai uita în grabă (și osînditorii, cu adevărat lucraseră sub imboldul pipei) un lucru neînsemnat ori stingheritor - Hristos este cu totul singur și-n părăsire, un răstignit lângă alți doi indivizi, undeva la marginile murdare ale unui oraș, pe o movilă de gunoi, pietre și zgură, într-o amiază toridă și – din cauza norilor joși - de zăpușeală. Din întinderea ce acoperă totul ca un clopot nu

începe ieșire. Transcendența e o teorie, învierea pare, ba nu pare, se vede limpede că e o puerilitate.

Răstignirea nu e farsă și înșelăciune decît dacă se constată că orice miracol este cu neputință, orice înviere este un basm. Numai deznădejdea omenească de pe cruce dovedește integritatea și seriozitatea jertfei, o împiedică a fi cine știe ce joc.

Domnul venise hotărît să bea paharul pînă la fund și să se boteze cu botezul crucii, dar în grădina măslinilor, cînd se apropia momentul, tot s-a rugat să fie scutit a deșerta paharul. Desigur, adaogă: **"Facă-se voia Ta"**. Șovăiala totuși, a fost reală. Iar pe cruce, în ciuda comunicării idioamelor, în ciuda faptului că avea deplina conștiință a învierii, natura omenească pare să fi covârșit oarecare timp – după cum, contrapunctic, a predominat natura divină pe muntele Tabor - căci altfel nu s-ar fi auzit atît de firescul **"Mi-e sete!"** și nici atît de profundul: **"Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?"**.

Actul răstignirii a fost atît de serios, de autentic și total încât pînă și apostolii și ucenicii erau convinși că spânzuratul de pe lemnul din mijloc nu va învia. Nici Toma n-ar fi pus condiții atît de drastice (și, la drept vorbind, de jignitoare) dacă n-ar fi fost și el sigur că învierea, după cum se petrecuseră lucrurile, nu mai era cu putință. Tuturor nu le venea a crede. Răstignirea era definitivă și pentru ei, întocmai ca pentru scribi. Și era necesar, spre adevărarea jertfei, ca răstignirea să dea impresia de sfârșit, de soluționat, de afacere clasată, de bun simț biruitor. Nu ajungea – ca să fie răstignirea ceea ce trebuia să fie – nu ajungeau groaza torturii, piroanele, sulița, spinii – în tabloul lui Mathias Griinewald de la Uiterlinden spinii străpung întregul trup intrat în putrefacție - mai era neapărat nevoie – pentru completare, pentru întărire — să pară și catastrofă, derută, eșec.

Numai strigătul **"Eli, Eli..."** ne dovedește că răstignitul nu s-a jucat cu noi, că nu a încercat să ne mîngâie cu fățarnice estompări. Căci una e să stai la picioarele crucii și să suferi, oricît de sincer și de sfîșietor, și alta e să fii pe cruce. Durerea altuia nu e a ta, e a lui, și-o însușești numai printr-un proces ideativ nu prin simțiri. Numai tâlharul cel bun simte la fel cu Domnul. Întruparea a fost totală, cum învață sinodul de la Halchidon. Romani (8, 32) Pavel scrie: „El care pe însuși Fiul său nu L-a cruțat“. Acest "nu L-a cruțat" ne demonstrează, de asemeni, că pe cruce nu s-au desfășurat simboluri, ci s-a petrecut o suferință reală. Numai prin împreunarea durerii fizice și a torturii morale se obține decoctul final: suprema amărăciune. Dacă și-ar fi păstrat – măcar în parte – impasibilitatea pe cruce, dacă n-ar fi gustat din plin deznădejdea omului, evenimentul petrecut pe Golgota n-ar fi fost – pentru filosofi, pentru preoți și pentru prostime - prilej de poticnire și sminteală, ci „scenariu" ori „ritual", deci admisibil, comestibil. Asemenea nouă în toate și ispitit de toate ca și noi: așadar și de omeneasca deznădejde.

(Nicolae Steinhardt – "Dăruind vei dobîndi")

TODERAȘCU CANTACUZINO STĂPÂN AL MOȘIEI HANGULU

Cititorii revistei *Ecoul Hangului* au aflat că, primul dintre boierii cantacuzini, care a stăpânit moșia Hangului, a fost lordache Cantacuzino, ca urmare a faptului că luase în căsătorie pe una din fetele lui Costea Bucioc, cel care stăpânea până atunci această moșie.

Din căsătoria lui lordache Cantacuzino cu Catinca Bucioc a rezultat un singur fiu - Toderașco,

care moștenește moșia Hangului ca urmaș al tatălui său. El va ajunge să ocupe și înalta dregătorie de mare vistiernic. Promovarea sa în această înaltă dregătorie a fost în vremea domniei lui Duca – vodă cel Bătrân (1679-1684), a treia la număr, după ce fostul mare vistiernic, Vasile Gheuca, a fost decapitat, împreună cu alți doi boieri, deoarece „...au făcut cărții hiclei...”¹, adică au inițiat un complot pentru a determina o răzvrătire împotriva domnului și uciderea lui. „Și în locul Gheucăi au pus vistiernic mare pe Toderașcu Cantacuzino, ficiorul lui lordachi cel bătrân”,² spune cronicarul Ion Neculce.

Evident că, până a ajunge a fi numit mare vistiernic, a îndeplinit și alte dregătorii, fiind bine văzut și apreciat de către domnitorii vremii, cu atât mai mult cu cât, unii dintre aceștia, erau greci la origine și înrudiți între ei. Între acești domnitori, în timpul cărora prestigiul și influența lui Todirașco Cantacuzino a crescut până la cota maximă, amintim, în perioada anilor 1674-1685, pe Dumitrașco-vodă Cantacuzino cu două domnii, Duca –vodă cu trei domnii, Antonie-vodă Rusăt, toți de origine greacă.

Influența marelui vistiernic, Todirașco Cantacuzino, era așa de mare și așa de evidentă în epocă încât, Ion Neculce, în cronică sa, spunea, referindu-se la a doua domnie a lui Dumitrașco Cantacuzino (1684-1685) : „Iar Toderașco vistiernicul, ficiorul lui lordache Cantacuzino celui bătrân, fiind văr primare cu Dumitrașco-vodă, era în mare cinste la Dumitrașco-vodă. El era alfa și omega în Țara Moldovei.”³

Influența și ”cinstea” de care se bucura Toderașco erau mari, dar și răspunderile vor fi la fel de mari, cu atât mai mult cu cât, fiind vistiernicul domnitorilor respectivi, politica fiscală a acestor domnitori se răsfângea negreșit și asupra lui.

Când a luat domnia Duca –vodă, pentru a treia oară, în 1679, a fost investit de sultan, nu numai cu domnia Moldovei ci și cu hătmănia Ucrainei. Ion Neculce, în cronică sa, la paginile 262-263, povestește: „Atunci au cheltuit mulți bani la Poartă, aproape de o mie de pungii de bani. Și i-au dat turcii și hătmănie Ucrainei, căftan (*haină domnească de culoare albă, cusută cu fir de aur-n.n.*), și șlic (*căciulă domnească-n.n.*), și buzdugan și un tui (*steag turcesc-n.n.*)” și, continuă cronicarul „...au făcut mare și frumoasă nuntă”, căsătorindu-și fata după feciorul Radului –vodă din Țara Românească ”... și-au purces la Ocraina...și-au făcut și curții ... la Nemirova... și alte curții... la Țicanovca...”, .

Pentru a recupera banii cheltuiți astfel și ”avînd și casă grea, cu mare cheltuială, și nu cheltuia ca un domnu, după putința țării, și vrea să cheltuiască ca un craiu...”, Duca vodă a pus noi și grele biruri pentru toate categoriile sociale; nu erau cruțați nici boierii, nici cei care încasau birurile. Cei care nu plăteau erau bătuți cu buzduganul sau cu un băț ” în optu muchii” sau erau duși la închisoare. Scrie Neculce la pagina 265: „Ce iera pline închisorile de boiari și grosurilé de cei săraci, de-i băte și-i căznie cu capeteli pen garduri, și leșinații de foamé , și bărbații și femei. Și murie prin grosuri.” Atâta

¹ Ion Neculce, *Opere, Letopisețul Țării Moldovei* Editura Minerva, București, 1082, p.260.

² Ibidem p.261.

³ Ion Neculce, *Opere, Letopisețul Țării Moldovei*, Ed. Minerva, Buc., 1982, pag., 298

Hangu – file de istorie

Hangu - file de istorie

jale, durere și sărăcie era în țară încât îl blestemau toți pe Duca –vodă în gura mare. Fiind capturat de

un detașament de oșteni polonezi, pentru a fi dus în Polonia, pe drum, ajungând într-un sat, Duca-vodă a poftit să mănânce lapte; femeia la care a cerut i-a răspuns:” n-avem lapte să-ți dăm, c-au mîncat Duca-vodă vaceli din țară, de-l va mânca viermii iadului cei neadormiți”(Neculce, pag.281).

Asemenea practici fiscale duceau la ruina țării și la sărăcirea și depopularea satelor. Marii boieri dezaprobau această fiscalitate neîngrădită și sălbatică a domnitorului dar se temeau să se opună pe față alegând fuga în alte țări sau să se adăpostească

în locuri mai ferite,

În anul 1683 sultanul pornește expediția pentru cucerirea Vienei; sunt chemați la război, alături de turci, și domnitorii Țărilor Române cu oștirile lor. „ Boierii și țara, toții erau bucuroși să purceadă Duca-vodă în oaste, să hălăduiască de vrăjmășie lui. Și-l blăstăma toții să nu să mai întoarcă de unde mergea.” Neculce, pag. 267.). Duca-vodă lasă în locul lui caimacami (loçtiitori), la Iași, pe Neculai Racoviță logofătul, Palade Vornicul și pe Toderășco vistiernicul, „ carei, la purcesul Ducăi-vodă, s-au sfătuit cu o samă de boieri de ce ce au mers cu domnia în oaste, ca, de s-ar mai întoarce Duca-vodă, ei să nu vie cu dînsul, că nicé ei nu-l vor aștepta în Eși, ce se vor duce să-ș prindză capeteli printr-alte țări, că nu-l mai pot sătura.” (Neculce, pag.268)

Boierii Cantacuzini, având în vedere așezarea acestui schit la marginea țării, au fortificat și mai mult incinta Schitului Silvestru (Pionul), începând cu Toader Cantacuzino mare vistiernic, rudă cu Alexandru Ruset , Acești Cantacuzini, fortificând Schitul Pionul, și-au făcut, pentru ei și partizanii lor politici⁴, un loc de refugiu sigur, transformând mănăstirea într-o cetate capabilă să reziste unor atacuri dinafară.

Au găsit adăpost aici și Cantacuzinii din Tara Românească, aflați în conflict cu domnitorul de acolo, Grigore Ghica. Printre aceștia se afla Șerban Cantacuzino, viitor domnitor al Țării Românești. Prigoniți de Grigore Ghica, se refugiază în Moldova, căutând protecție la Duca Vodă. Acesta îi trimite la Hangu unde vor sta până când voievodul Duca este îndepărtat din domnie. Din Hangu, fiind căutați de trimișii lui Grigore Ghica, reușesc să ajungă la Giurgedu, de aici la Poartă, reușind să obțină eliberarea rudelor lor închise de Grigore Ghica.(*Cronica Ghiculeștilor*, Buc., 1965, p.,249.)

Schitul Hangu (Pionul) îndeplinește rolul de loc de refugiu, pentru boierii din Moldova, ajunși în conflict cu domnitorul, în timpul celei de-a treia domnii a lui Duca Vodă (1679 - 1684). Acesta a cheltuit mulți bani cu turcii pentru a obține domnia Moldovei și Hătmănia Ucrainei. De asemenea, cheltuind, după cum spune Neculce „nu ca un domnu după putința țării, ci ca un craiu”, a pus dări grele asupra boierimii și sărăcimii, obligându-i pe toți prin bătai și fel de fel de cazne, să plătească biruri. Așa de cruntă era opresiunea fiscală încât toți, boieri și săraci, îl urau pe Duca.⁵ „Și se rugau toți lui Dumnezeu să-i mântuiască de mânele lui, și-l blestema de la mic până la mare, de audzie slugeli lui cu urechele”. Mulți boieri au fugit din țară. Plecarea lui Duca Vodă în anul 1682, alături de turci și de Șerban Vodă, domnul Țării Românești, la asediul Vienei, a fost privită ca o deosebită binefacere, de către locuitorii țării. Chiar boierii lăsați caimacami (loçtiitori ai domnului) în

Palatul Cneșilor

⁴ Constantin Cihodaru, *Satele din regiunea Hangu- Bicz în secolele XIV-XVII*, pag., 29.

⁵ Ion Neculce, *op.cit.*, pag., 264-266.

lași – Neculai Racoviță, logofăt, Palade Spătarul și Toderașcu Cantacuzino, vistiernicul, s-au sfătuit că, de se va întoarce Duca Vodă, să nu-l mai aștepte în lași ci să fugă în alte țări.⁶

Turcii au fost înfrânți sub zidurile Vienei, de către oștirea poloneză condusă de regele Sobieschi. Viena este despresurată, turcii se retrag în debandadă, și, odată cu ei, și oștirile celor două țări românești, urmăriți îndeaproape de polonezi. În urmărirea lor, polonezii pătrund și pe teritoriul Moldovei. Duca-vodă a reușit să ajungă în Moldova, dar nu s-a dus la lași, de teamă că ar fi sub controlul polonezilor, ci s-a dus la Domneșt - un sat în ținutul Putnei, unde avea o curte a sa. Aflând de întoarcerea Ducăi-vodă în țară, boierii și caimacamii se refugiază la Hangu. Aici, la Hangu, după cum am scris și în alt loc, unde am relatat despre Gheorghe hatman și Antonie-vodă Ruset, în jurul bisericii de piatră a Schitului Silvestru, ctitorită de Gheorghe hatman, s-a ridicat un zid de piatră prevăzut cu turnuri de apărare. Evident că în spațiul acesta înconjurat de zidurile de piatră, Toderașco Cantacuzino, proprietarul domeniului Hangului, a construit și clădiri care să asigure confortul celor ce veneau să locuiască sau să se adăpostească aici.

Zidurile de piatră și turnurile de apărare, pun în evidență, preocuparea lui Toderașco, de a-și construi o curte boierească demnă de rangul său, dar, mai ales, un refugiu sigur, pentru el, pentru rude și pentru alți boieri, în cazurile când ajungeau în conflict cu domnia și se simțeau amenințați în siguranța lor personală.

Toderașco și urmașii lui, nu și-au bazat siguranța lor numai în zidurile și turnurile de piatră, ci au creat un eficient sistem de avertizare, de anunțare a celor ce se adăposteau la Hangu, de pericolele ce planau asupra lor. Când aceste pericole deveneau reale și iminente, locatarii curții boierești, prin Tulgheș, treceau în Transilvania, și de acolo, dacă era cazul, se refugiau în Polonia.

Duca Vodă scrie acestora „să iasă din Hangu din bejenie, să meargă la dânsul la Domnești, să nu se teamă de leși, că leșii sunt niște tâlhari”. Însă boierii, „cum i-au văzut cartea, îndată au făcut pătăști și au făcut potică în Țara Ungurească, în Giurgevu (Tulgheș n.n.), cu toate casăle lor, ca să nu mai dea într-ochi cu Duca Vodă”.⁷ Se observă, din acest citat, că Hangu era locul de unde, cu ușurință, boierii se refugiau în Transilvania și că, deși fortificat, nu prezenta destulă siguranță, în cazul unui atac asupra lui din partea oștenilor domniei și, prin Tulgheș, se refugiau în Transilvania.

Așa se explică fuga boierilor la Giurgedu (Tulgheș). Atunci când boierii, în conflictele lor cu domnitorul nu căutau scăpare peste hotare, se refugiau în Cetatea Neamțului. Astfel s-a întâmplat în anul 1691 când, boierii Bogdan hatmanul și lordache Ruset vistiernicul, de frica lui Constantin Duca, noul domn al Moldovei (1693-1695), au fugit din lași în Țara Leșească (Polonia). Soțiile lor, din porunca domnului, au fost trecute prin Hangu în condiții deloc potrivite cu starea lor socială. Iată cum descrie Ion Neculce, în cronica sa (p. 352), trecerea lor prin Hangu: „ le-au adus jupânesele în lași, și le prinde vătăjii de-i muncie și femeile și fetele de casă le bâte să spuie bani și odoară și haine mistuite și bucate ce avusese... și luară tot ce găsiră și pe urmă le făcură pe giupânesele lor surgune la Focșeni. De la Focșeni le-au dusu-li cu căruți și cai răi și cu podvoz pe-n munți, pe-n Hangu și le-au trecut la Neamțu, la Cetate, la boierii lor, cu bogate lipsă și nevoi“. Din Polonia boierii s-au reîntors în Neamț, stabilindu-se mai jos de Cetatea Neamțului, în Târg. Duca Vodă a trimis pe hatmanul Antiohi Jora, hatman, să-i prindă însă, Bogdan și lordache, fiind înștiințați de un prieten din lași, s-au refugiat în Cetate.⁸ **(va continua)**

Profesor de istorie, Gheorghe Drugă

⁶ *Ibidem*, pag., 268.

⁷ *Ibidem*, pag., 272.

⁸ *Ibidem*, pag., 368.

Familia Acojocăriței

”O ușă mereu deschisă și pentru prinți și pentru cerșetori”

Doamna profesor **Ecaterina Pintilie**, dascălul de excepție, care a motivat generații întregi de elevi să îndrăgească matematica și să iubească logica jocului cu cifre, este un om special, de o generozitate proverbială și de o bunătate fără limite. Rar am întâlnit o ființă atât de energică, mereu cu zâmbetul pe buze, deși viața nu a fost deloc blândă cu ea. Un alt om în situația ei ar fi îngenuncheat și n-ar mai fi găsit forța să se ridice, să o ia de la capăt, cu sufletul zdrelit și cu inima sfâșiată de durerea pierderii unui copil. Fetita avea doar 8 ani când leucemia a smuls-o fulgerător, din brațele părinților ei, lăsând în urmă o suferință greu de îndurat. În locul acela de unde s-a rupt a rămas o rană ce sângerează, ori de câte ori poajhița subțire plesnește, privind o fotografie, auzind o voce, tresărind la o amintire, de aceea am evitat să răscolesc un trecut atât de trist și dureros. Anca a luat cu ea, involuntar, o parte din sufletul doamnei Ecaterina, care ne învață acum, pe noi toți, altceva decât exerciții cu cifre, ne învață cum să trăiești frumos cu sufletul sfârâmat, cum să zâmbești cu inima bucăți și cu ochii plini de lacrimi, cum să continui să exiști demn, corect și onest, când ești sfâșiat de durere, dar, mai presus de orice, cum să te rogi și să crezi, cu toată convingerea, că Bunul Dumnezeu te ascultă. E cea mai frumoasă lecție de viață pe care am primit-o: să fii mereu cu brațele deschise și să oferi necondiționat, tot ce ai mai bun, zâmbind, chiar dacă sufletul tău e în genunchi și plânge.

- Vă mulțumim că ați acceptat să fiți prezentă în paginile revistei noastre.

- Vă mulțumesc și eu și mărturisesc că sunt încântată că Hangu se poate mândri cu o revistă.

- V-ați născut într-o familie numeroasă. Cum a fost copilăria dumneavoastră?

- M-am născut într-un an cu mari vicisitudini pentru locuitorii din Moldova, 7 iunie 1947, anul foametei instaurate ca urmare a secetei din 1946. Sunt al nouălea copil din familia Acojocăriței Gv. Nicolae. La vârsta de trei ani mi-am dat seama că fratele Ștefan și sora Ana erau căsătoriți, iar sora Maria era deja la mănăstire. O altă soră, Virginia, a decedat când era mică. Ceilalți frați: Gavril, Virginia, Gheorghe și Paraschiva (mai mare cu șapte ani), căreia i-am ”acompaniat” copilăria. După un an și șapte luni s-a născut și mezinul familiei, Dumitru, cel cu care, de altfel, mi-am petrecut anii copilăriei. I-am ușurat puțin munca mamei, legându-mă singură, apoi, crescând, am înțeles destul de precoce ce înseamnă Bunul Dumnezeu, dar și ce înseamnă munca. Până când am ajuns în clasa a VII-a, toți frații mai mari s-au căsătorit, iar noi cei mai mici am rămas de ajutor părinților.

Toți frații mei au fost speciali, amabili și cu foarte mult bun simț. Dintre toți însă, cel mai mult *m-au ajutat sora mea Paraschiva*, care, deși avea șase copii, mi-a dat bani și mai apoi a lăsat copiii să mă ajute atunci când mama mea era bolnavă (o poveste lungă și tristă) și *fratele meu Ștefan*. Pentru că era fratele cel mai mare, ne-am dus la el de Crăciun să îl invităm la logodnă. Nu l-am rugat să mă împrumute cu bani, pentru că nu îndrăzneam, însă el, ca și cum ar fi știut, m-a îmbrățișat strâns și mi-a spus: ”Pentru tine, mâine îți dau 20.000 lei.” Niciodată nu am putut uita gestul lui.

- Ce întâmplare din copilărie v-a marcat pentru tot restul vieții? Sau povestiți-ne o întâmplare din copilărie, care a rămas vie în amintirea dumneavoastră.

- Copilăria mea a fost destul de plăcută. Mama gătea mereu mâncăruri foarte gustoase, în timp ce tata ținea morțiș să ne ajute să învățăm bine, dorindu-și, din tot sufletul, să devenim intelectuali. Cu oarecare lipsă de modestie spun că, în afară de clasa I, am fost mereu premianta clasei, deși am fost extrem de timidă și temătoare, ceea ce nu mi-a trecut nici până în ziua de azi. (Mi-a povestit una dintre surorile mele că atunci când coboram un deal, o făceam cu spatele, ținându-mă de iarbă ori sprijinindu-mă de pământ). O întâmplare de care îmi aduc aminte cu drag este cea în care profesorul punea întrebările, iar eu răspundeam corect la toate, fiind mereu răsplătită cu nota maximă.

Interviuri

Interviuri

- Cât din ceea ce sunteți astăzi, datorați educației primite în familie, altfel spus, celor "7 ani de-acasă"?

- Tot ceea ce sunt astăzi datorez educației primite în familie. Regretam enorm faptul că, în clasele primare, locuiam foarte aproape de școală și nu aveam posibilitatea să mă joc sau să petrec mai mult timp cu colegii mai mari sau mai mici.

- V-ați dorit dintotdeauna să ajungeți dascăl sau, atunci când erați mica, vă gândeați la o altă profesie?

- Da. Dintotdeauna mi-am dorit să devin învățător sau profesor însă, după gimnaziu, am fost să mă înscriu,

împreună cu tatăl meu, la Liceul Bicaz. Din start, secretara a exclamat: "Păcat de acest copil!" Pentru că nu puteam să dau admitere, întrucât familia mea avea un venit material peste normele impuse de legile de atunci. Am dat totuși examenul, am luat nota maximă, dar situația materială m-a împiedicat să pot continua cursurile. Am rămas un an acasă. Era acasă și sora mea, maica Mitrodora, care țesea covoare și m-a inițiat în țesut, câștigând primii mei bani. Eram tare încântată când sora mea îi spunea mamei: "E mică, da-i pricepută!". În anul următor am dat admitere la Liceul "Mihail Sadoveanu" din Borca, unde am fost admisă cu succes și am devenit colegă de clasă cu fratele meu mic, Dumitru, pe tot parcursul liceului.

Cum au fost anii de liceu?

- Mi-a plăcut să învăț și nu concepeam să merg la școală fără lecții pregătite. Într-un an, după vacanța de primăvară, am mers la școală a doua zi de Paște. La chimie aveam un profesor extrem de sever care la finalul lecției, după ce m-a ascultat, m-a notat cu zece, m-a felicitat, precizând că este al doilea 10 din tot liceul. La matematică, majoritatea notelor le-am primit în timpul lecțiilor de predare și fixare a cunoștințelor. Toate disciplinele realiste erau preferatele mele, de aceea am obținut mereu note mai bune decât la alte materii. Pe cât de mult iubeam matematică, pe atât de mult am îndrăgit limbile străine: limba rusă, limba franceză, limba latină. La latină profesorul scotea în fața clasei câte zece elevi, la care le punea întrebări din lecția de zi sau pe care îi punea să analizeze cuvinte din punct de vedere sintactic și morfologic. Eu eram a zecea și trebuia să analizez al zecelea cuvânt, doar că întorsesem foaia la o altă lecție. Am reușit însă și am obținut, din nou, nota maximă.

- Ce anume v-a determinat să alegeți să fiți profesor de matematică?

- După absolvirea liceului, am lucrat timp de trei ani la Școala Boboteni, ca învățător suplinitor, timp în care am avut inspecție eliminatorie la clasa I. Le-am predat copiilor lecția despre "Mulțimi" – un capitol extrem de dificil, pentru această clasă. M-am gândit că micuților le-ar plăcea să vorbim despre lucruri pe care ei le știu, așa că le-am povestit despre fructe și am întrebat: "Când mulțimile acestea sunt mai mari?" Și ei au răspuns în cor: "TOAMNA!". În nota de constatare s-a specificat că dețin reale calități de dascăl, ceea ce m-a determinat să urmez facultatea de matematică, la fără frecvență, cu o durată de patru ani. După doi ani de studiu, am trecut la cursurile de zi, pentru că aveam două avantaje: să înțeleg mai bine matematica și să mai studiez doar un an. Am muncit enorm în acel an, dar nu a fost în zadar.

Vara, după terminarea facultății am obținut repartiție la Școala Hangu, de unde am ieșit la pensie. Am fost colegă de catedră cu Veluca (Bufta Ioana) o adevărată pasionată de matematică și un om minunat.

Această meserie a fost împlinirea vieții mele, pentru că eu am fost un om al cifrelor, iar gândirea mea a fost bazată mereu pe logică și rațiune.

- Ce vă plăcea cel mai mult la orele de curs?

-Trebuie să recunosc că îmi plăcea cel mai mult atunci când elevii erau interesați de matematică, se bucurau când ne întâlneam și desfășurarea orei era o plăcere și pentru mine, dar și pentru ei.

Interviuri

Interviuri

Interviuri

- Vi s-a întâmpnat, de-a lungul carierei, să aveți elevi preferați?

- Da, Liliana, am avut mulți elevi preferați. Îmi erau dragi cei care iubeau matematica și aveau acea scîlpire de inteligență necesară în *jocul cu cifre*. Unii dintre ei au obținut, la licee, note exact așa cum i-am apreciat eu. În atîția ani de catedră e imposibil să nu ai elevi preferați. Mi-au plăcut orele de matematică, însă mi-au plăcut și orele de dirigîție, pentru că puteam discuta orice temă cu elevii din clasa mea și vedeam cum colectivul prinde ușor contur. Îmi

plăcea și atunci când simțeam că realizam o punte între ce transmiteam eu copiilor și răspunsurile lor și mi se părea extraordinar pentru că simțeam că nu am stat degeaba la ora de matematică. Poate că nu e târziu să-mi cer scuze față de elevii cărora le mai răpeam din pauze.

-Care considerați că este cel mai important lucru atunci când ești dascăl?

- Cred că atunci când ești dascăl este foarte important să te faci înțeles, să fii apropiat de elevi, să empatizezi, să-i admonestezi atunci când merită, dar și să-i iubești și să-i respecti.

- Povestiți-ne o întâmplare specială, din viața dumneavoastră la catedră.

- Un coleg de matematică a asistat într-o zi, la o lecție care a decurs normal, iar la final a zis: "N-am înțeles nimic!", iar eu i-am răspuns: "Nu-i nimic... Mă bucur că au înțeles copiii".

Într-o altă zi am decis să fac o scurtă verificare frontală și am scos un elev la tablă. Bietul de el, nu știa nimic, așa că i-am zis: "Nu vreau să mă enervez nici eu și nu vreau să te enervezi nici tu, spune-mi știi sau nu?". El a răspuns mustăcînd: "Mi se pare că nu știu." Închipuiți-vă ce mult mi-a plăcut

Eram dirigintă la o clasă cu 24 de elevi, din care 6 fete și 18 băieți, iar la examenul de admitere la liceu au intrat 16. Atunci am fost foarte fericită. Fericită am fost și când fiul profesorului Albu Sebastian, Ionel, mi-a povestit că a mers la Liceu la Târgu Mureș, iar profesorul l-a întrebat mirat: "Unde ai învățat tu matematică?". Am fost deosebit de încântată pentru că mereu le spuneam copiilor, la clasă, că programa de matematică este aceeași (la sat sau la oraș). Consider că felicitările primite, ca profesor de matematică, au fost rezultatele elevilor de la Școala Hangu, la liceu.

- Multă vreme ați fost director al Școlii Hangu. Cum a fost acea perioadă pentru dumneavoastră?

- Am fost director al Școlii Hangu timp de 5 ani. Am fost numită în această funcție pe 2 iunie, astfel încât să mă pot pregăti până la începerea noului an școlar. Am studiat, în acea vacanță tot ce ținea de regulamentul de ordine interioară și de legislație, pentru a ști ce obligații și îndatoriri presupune această funcție. Nu a fost tocmai ușor pentru că 60 % dintre cadrele didactice din școală erau foștii mei profesori, iar restul tineri absolvenți : Albu Sebastian - Târgu Mureș, Pârvulescu Ion și Didea Didona - București, Kontz Iosif și Kontz Iulia din Sighișoara, Irimia Constantin din Humulești, Frânculescu George din Borsec și Frânculescu Lorica din Timișoara. Am avut mult de lucru, pentru că nu

le-a fost ușor să se adapteze vieții rurale, lipsite de acel confort oferit de zona urbană. . Mai trebuia o atenție sporită și față de foștii mei profesori, pe care îi respectam în mod deosebit. Primul absolvent de facultate repartizat la Hangu a fost domnul profesor Albu, care știa, din surse neoficiale, că directoarea școlii este o femeie în vîrstă (lucru adevărat, căci tocmai îmi predase ștafeta). Era duminică, iar eu mă jucam cu fetița doamnei Buftea, când apare susnimitul, care după ce m-a salutat, m-a întrebat unde e mama mea. M-am mirat, desigur, pentru că nu știam ce treabă ar putea avea dumnealui, un necunoscut, cu mama mea. Mi-a răspuns cu un fel de timiditate în spatele căreia se ascundea mîndria de a fi dascăl: "Sunt absolvent al Institut Pedagogic Facultatea de Muzică și sunt repartizat ca profesor la Școala Hangu." Am zămbit și i-am spus că, de fapt, cu mine *avea treabă*.

Interviuri

Interviuri

Interviuri

În activitatea mea în fruntea școlii am apreciat întotdeauna calitățile oamenilor, pregătirea profesională și modul uluitor în care s-au adaptat.

Am considerat școala ca pe o adoua casă de aceea fiecare activitate a fost specială în felul ei. Sigur că au fost și momente de nemulțumire, în care dezamăgirea și-a făcut loc în sufletul meu și am plâns acasă, sperându-mi soțul. Trebuia, prin atribuțiunile de director, să înlocuiești cadrul didactic care lipsește. La 25 de minute după începerea orei a apărut profesorul titular. M-am retras discret, dar în pauză i-am reproșat întârzierea, la care dumnealui a ripostat: "N-ai decât să-mi tai ora!". N-am făcut asta, însă l-am întrebat: "Ce fac cu elevii fără profesor?", "Ce fac colegii din clasele vecine?", "Cine supraveghează bunurile școlii?". Cred și acum că acele întrebări au dat roade, deoarece domnul respectiv nu a mai lipsit niciodată la orele de curs, a devenit sprijinul direct al școlii și am rămas prieteni.

- Ce surpriză neașteptată v-a oferit căsătoria cu domnul Grigore Pintilie?

- Nu mi-am imaginat niciodată că, prin căsătorie, voi ajunge într-o familie la fel de numeroasă ca și familia mea. Cei 10 copii ai familiei Pintilie sunt un model de viață, de muncă și de omenie. Printre ei sunt și nașii noștri de cununie și nașii de botez ai lui Daniel. Ei ne-au ajutat enorm atunci când am avut probleme.

- A fost dificil să fiți soție de primar?

- Da, pentru că toate schimbările radicale care au urmat Revoluției de la 1989 și mă refer aici nu doar la schimbările politice, ci, în special, la cele legislative, sociale și economice, l-au absorbit cu totul pe soțul meu, iar tot ce ținea de gospodărie a rămas doar pe umerii mei.

- Care sunt cele mai frumoase momente din viața dumneavoastră?

- Cele mai fericite momente din viața mea au fost atunci când mergeam împreună cu copiii mei la școală sau în vizită la nașii noștri din Boboteni, familia Anton Pintilie. Odată, soțul meu ducea fetița pe umeri, iar ea se ținea cu mânuțele de gâtul lui. Anca a adormit și dacă eu nu aș fi fost în spatele lor, ar fi căzut. Am fost extrem de fericită și când Daniel mi-a mărturisit într-o zi: "Mamă, m-am decis să mă însor!", dar și la prima întâlnire cu Alexandrina. Am avut impresia că a făcut mereu parte din familie, atât este de drăguță și de specială. Dumnezeu i-a întâlnit, iar eu le doresc tot binele din lume.

Viața e făcută din bune și din rele. Pot mărturisi aici crunta durere când Dumnezeu mi-a luat-o pe Anca la doar 8 ani. Era un fetiță deosebită, harnică, iubitoare, prietenoasă. O doamnă asistentă a promis, în perioada în care am stat la spital la Târgu Mureș, că va veni la Hangu, de dragul Ancuței. N-a reușit să vină atunci, dar a venit după ce Anca plecase. Trebuie să amintesc că familia Albu Constantin și Maria, au fost ca și părinții mei mereu m-au vizitat la spital. Nu pot să trec cu vederea că la Tg. Mureș m-a vizitat cel mai mult, familia Drugă Gheorghe și Lenocica (Dumnezeu să o odihnească!), care mi-a adus bani de la colegi. Când am văzut cât de mulți erau am zis că e imposibil să-i returnez și ezitam dacă să-l primesc sau nu, dar Anca, în inocența și drăgălășenia ei, m-a convins: "la-i, mămică! Știi că nu avem bani."

- Daniel, fiul dumneavoastră a fost un copil special. Era foarte bun la toate disciplinele, știa mai multe limbi străine, iar în liceu scria poezii în limba engleză. Vă pune în dificultate inteligența lui nativă?

- Nu! Mereu își rezolva problemele singur.

- Știu că ușa casei dumneavoastră este mereu deschisă și că ospitalitatea și amabilitatea de care dați dovadă, îi determină pe cei care vă trec pragul să se simtă extraordinar de confortabil. Cum reușiți?

Interviuri

Interviuri

Interviuri

-Ospitalitatea și amabilitatea sunt trăsături ce le-am moștenit de la părinții mei, fiindcă ușa lor a fost veșnic deschisă pentru priinți și pentru cerșetori. Dacă a intrat cineva în casă, pentru mine e firesc să fac acea persoană să se simtă bine. Cum reușesc? Pentru mine, orice om este foarte important pentru că mereu mă gândesc că în orice cerșetor sau om care îți cere ajutorul nu e nimeni altul decât Domnul nostru Iisus Hristos.

- De fiecare data când vă întâlnesc, zâmbiți, chiar dacă uneori, în adâncul sufletului sunteți tristă. Care este secretul?

- Zâmbetul meu vine din interior și nu e altceva decât felul meu de respecta oamenii.

- Care e locul în care simțiți că sunteți foarte aproape de Dumnezeu?

- Cred că foarte aproape de Dumnezeu te poți simți în biserică, dar și acasă, dacă te rogi din suflet, pentru tine, pentru cei

aproiați, pentru cei dragi, pentru prietenii tăi, pentru toți cei care au nevoie de o rugăciune.

- Dacă vi s-ar promite îndeplinirea imediată a trei dorințe, care ar fi acelea?

- Să fim sănătoși cu toții, să fie pace, să ne iubim și să ne respectăm și nu în ultimul rând să reușim să ne mântuim, pentru aceasta este menirea noastră pe pământ..

- Pasiuni?

- Îmi place să ascult muzica din anii tinereții mele, să merg în vizită, să primesc vizite, să întâlnesc oameni cu care pot comunica ușor.

- Ce prețuiți mai mult la oamenii din jurul dumneavoastră?

- Bunul simț, omenia, respectul față de sine și față de cei apropiați, corectitudinea.

- Ce urâți cel mai mult?

- Nu-mi plac minciנוșii, lașii și oamenii lipsiți de caracter.

- Cum v-ați descrie?

- Un om normal, simplu, înțelegător până la înșelăciune. Nu am fost niciodată cochetă. Nu am luat în seamă deseori ironiile. M-a interesat mai mult interiorul omului decât exteriorul.

- Unul dintre defectele majore?

- Am moștenit temperamentul coleric al tatălui meu, deși m-am autoeducat, uneori cuvintele mele sunt un pic mai aspre, mai dure. Am regretat asta toată viața.

- O calitate specială?

- Brațele deschise. Oricine ar veni cu un necaz, fac tot ceea ce îmi este cu putință să îl ajut, să-l alin, să-l înțeleg, să îl determin să aibă încredere în puterea Duhului Sfânt asupra lui.

- O activitate care vă relaxează.

- Sunt relaxată atunci când muncesc în grădină, dar și când lectuez o carte, ascult muzică sau vizionez un film.

- Un gând pentru cititorii noștri...

- Celor care vor lectura această revistă le doresc să-și găsească liniștea interioară, să aibă încredere în Bunul Dumnezeu, în puterea Lui harică și să creadă că toate problemele se vor rezolva.

N.B.

Trebuie să mai zic ceva despre oamenii de suflet: profesorii, învățătorii, toate cadrele didactice de la Școala Hangu, care au fost mereu oameni adevărați, deștepți, inteligenți, cu mult bun simț. Numai așa se explică faptul că toți am rămas prieteni pentru totdeauna, chiar dacă viața i-a risipit pe unii dintre ei în toată țara. Unii ne vizitează, vorbim la telefon, păstrăm legătura și acum, după atâția ani.

Le doresc tuturor celor care mai văd soarele, multă sănătate și pentru cei plecați dintre noi mă rog ca Bunul Dumnezeu să-i odihnească în Cer, alături de îngeri.

Bibliotecar, Liliana Pîntea

Ecolul inimii

Ecolul inimii

Ecolul inimii

Ecolul inimii

Hangani, în zi de sărbătoare

Dragobetele sărută fetele!

Ana Maria Dîrțu

Îndreptându-ne privirea spre tradițiile noastre dragi și prețioase, descoperim la finalul lunii februarie, o sărbătoare încărcată cu puternice valențe simbolice: **Dragobetele**. Însă, de-a lungul vremii, modernitatea a apăsător pe umerii acesteia, mai ales după 1990, când a dat năvală Valentine's Day, o sărbătoare străină nouă, adoptată mai ales din considerente comerciale.

Dragobetele cunoscut și sub denumirea de "Cap de primăvară", "Năvalnicul" sau "Logodna păsărilor", se sărbătorește pe 24 februarie. Și spun "se sărbătorește" pentru că, din păcate, nu mulți își mai aduc aminte astăzi de această sărbătoare.

Dragobetele este considerat zeul iubirii, al tinereții și al veseliei și este un personaj preluat de la vechii daci, transformat în protectorul tinerilor și al iubirii. Dacă parcurgem câteva legende populare, vom afla că Dragobete,

zis și Dragomir, este fiul Babei Dochia, descris ca fiind cel mai frumos flăcău (precum Făt-Frumos) și iubăreț, care seducea toate femeile ce îi ieșeau în cale. Dragobetele poartă o simbolică bogată întrucât acesta întrușipează atât sfârșitul unui anotimp rece, cât și începutul unui anotimp cald, plin de culoare și veselie, dar ilustrează, cu precădere, renașterea, reînsoțirea naturii.

În vremuri demult apuse, tinerii, îmbrăcați în costume populare, se întâlneau în fața bisericii și porneau în pădure la cules de flori. Fetele puneau aceste flori la icoane și le păstrau până la Sânziene. La amiază se practica "zburătoritul", adică fetele alergau spre sat, iar băieții încercau să le prindă; dacă fata plăcea unui anumit băiat, îl lăsa să o prindă și îl săruta, acest moment reprezentând Logodna. Astfel, a luat naștere expresia: "**Dragobetele sărută fetele!**". Apoi se adunau la o casă din sat unde sărbătoreau această zi dedicată iubirii, având loc "Hora de Dragobete". Dacă vremea era mohorâtă, tinerii petreceau în casă, căci nimic nu putea împiedica acest eveniment deoarece exista credința că cine participă la această sărbătoare va fi sănătos și va avea parte de iubire tot anul. De asemenea, fetele strângeau zăpada rămasă pe câmp, numită și "zăpada zânelor" și se spălau pe cap și față cu ea, considerându-se că astfel vor avea un păr și un ten frumos. Un alt obicei străvechi practicat în această zi era înfrățirea de sânge: băieții sau fetele își făceau o zgârietură la mână și își atingeau respectivele zone sau doar se îmbrățișau și deveneau astfel frați/surori de sânge. În această zi nu este recomandat să tai animale deoarece vei opri procesul de împerechere, căci și animalele (mai ales acestea) sărbătorească această zi a iubirii.

Corelată cu această sărbătoare este și denumirea unei plante, Năvalnicul, care poartă o legendă frumoasă în spate. Năvalnicul este considerat o plantă de leac și de dragoste și este o specie de ferigă cu frunze mari. Crește în zonele de deal și de munte, la umbră, în special în pădurile de fagi. Un aspect deosebit de interesant al acestei plante este că și iarna este găsită verde, simbolizând astfel nemurirea, dăinuirea veșnică a vieții. Cunoscut și sub denumirea de Limba cerbului, se spune că Năvalnicul era un flăcău foarte frumos care seducea femeile.

Se povestește că, Maica Domnului a rătăcit prin pădure vreo trei zile și trei nopți din cauza lui, până când s-a întâlnit cu o bătrână îmbrăcată în alb, ieșită să culeagă plante de leac. Ademenindu-l pe Năvalnic, aceasta l-a blestemat să devină o buruiănă de dragoste și de leac.

Așadar, dragii mei, haideti să nu uităm ce e al nostru, căci această comoară lăsată de trecutul nostru folcloric abundă în simboluri și trăiri ce așteaptă să fie descoperite și protejate. Pe 24 februarie vă îndemn să căutați în lada bunicii, să îmbrăcați cu mândrie costumul popular și să vă prindeți în Hora lui Dragobete, horă a veseliei și a iubirii. Nu uitați că Dragobetele simbolizează iubirea, dar și renașterea. Lăsați-vă sufletul să se scalde în hainele noi și pline de viață ale primăverii și hrăniți-l cu iubire și blândețe, cu fericire și o infinitate de zâmbete.

Micii scriitori**Micii scriitori****Micii scriitori****Micii scriitori****Primăvara**

Într-o zi, Laura, o fetiță cu ochii ca două stele, sătulă de atâta frig, a luat-o la rost pe Baba Iarna:

- "Spune, Iarnă, ce-ai de gând, când te voi vedea plecând? Uită-te în calendar, c-a trecut și Februar...!" Iarna a stat un pic pe gânduri, apoi, rușinată, și-a strâns toate cojoacele și a plecat bombănind:

- O să vă fie dor, tare dor de mine!

În urma ei, a coborât de pe Ceahlău, într-un alai de ghiocei și toporași, Prințesa Primăvară. Era atât de frumoasă și gingașă, iar pe unde pășea, natura se trezea la viață. O clipă s-a oprit, să-și vadă chipul în oglinda albastră a

lacului, apoi a plecat grăbită și totul în urma ei a început să prindă culoare.

Acum, soarele e mai galben, cerul mai senin, iar câmpurile și-au îmbrăcat straiile verzi, împodobite cu ciuboțica-cucului, toporași și păpădii.

Prin livezi, pomii s-au costumat de sărbătoare, emoționați, ca în fiecare an, așteptând albinuțele harnice să le cânte încetișor din aripioare. Furnicuțele neobosite, aleargă de acolo-acolo și își construiesc mici cetăți înconjurate de iarbă.

În văzduh zboară mii de găze, fluturii pictați în culorile curcubeului dansează parcă pe muzica din concertele păsărelelor. Când vântul adie ușor, puful păpădiilor se ridică spre cer ca într-un vals amețitor.

Laura, fetița care a așteptat atât de mult primăvara, sunt eu. Acum mă bucur nespus de soare, de flori, cânt și strig în gura mare:

- Primăvară, te iubesc!

Anna Laura Pricop, clasa a III-a, înv. Steluța Manolache

PRIMĂVARA

O, primăvară, cât de mult te-am așteptat! Nici nu știi cât mă bucur că te-ai reîntors pe plaiurile noastre. E minunat să aud, din nou, ciripitul păsărilor care au sosit odată cu tine. Ele s-au întors la cuiburile lor și sunt vesele că sunt acasă. Soarele se ivește tot mai des, alungând norii, care se încăpățânează să plece și mai aruncă spre pământ câte un fulg rătăcit.

Iarba încolțește alene, înverzind pământul și ademenind razele blânde ale soarelui, care au încălzit marginile pădurilor, până au convins ghioceii să înfrunte frigul și picăturile reci de ploaie sau chiar zăpada și să se ivească încetișor, de sub frunzele uscate. Sună ușor din clopoțelul său alb și firav și se tot clatină în bătaia vântului rece care zăbovește printre copaci, însă nimeni nu-i aude sunetul, decât viorelele de lângă izvor, care se grăbesc să înflorească, pentru a-i da de știre primăverii că ochii ei pot împrumuta culoarea lor. Clinchetul ghiocelului îl aud și toporașii, care se ivesc printre firele fragede de iarbă, colorând dealurile. Pentru că mugurii de pe ramurile copacilor au văzut atâtea flori în jur, s-au hotărât să se deschidă în mii de flori albe și roz și să lase albinuțele și fluturii să se zbenguie printre ele.

Satul întreg zâmbește de bucurie că s-a întors primăvara.

Sânziana Mazilu, clasa a V-a, prof. Dominte Teodora

Micii scriitori**Micii scriitori****Micii scriitori****Micii scriitori**

Primăvara

În satul nostru drag, iarna își face mereu de cap, de parcă ar fi furioasă pe noi. Uneori cred că ar vrea să nu mai plece, numai că Primăvara, îl roagă pe soare să strălucească mai tare și să încălzească pământul și atunci, ultimele urme de zăpadă se topesc repede, iar de sub frunze se ivesc zgribuliți și temători, primii ghiociei. Chiar dacă sunt atât de mici, firavi și plăpânzi, reușesc să sperie iarna și să o facă să plece, împreună cu Viscolul, Gerul, Frigul și Zăpada.

În urma ei, Primăvara, aduce repede viorele, toporași și păpădii, așează flori pe ramurile copacilor, îmbracă pământul în haine verzi și lasă albinele și fluturii să se joace printre flori. Pretutendeni e veselie. Păsările ciripesc, așteptând deschiderea marelui concert al primăverii, la care participă și greierașul, pentru că el cântă mereu.

Primăvara, înconjurată de fluturi și flori, își împletește, zâmbind, o coroniță din narcise și zambile, pe care o va purta, în ziua Învierii Domnului Iisus. Primăvara a fost mereu anotimpul meu preferat.

Maria Ungureanu, clasa a III-a, înv. Steluța Manolache

Pufosul

Într-o zi, când am pășit în bibliotecă, am rămas uimit. Doamna bibliotecară ținea în brațe un pisoi portocaliu, cu blănița lungă, moale și pufoasă și cu niște ochi mari, curioși și inteligenți. Cineva îl abandonase fără milă, iar doamna s-a gândit că cel mai potrivit loc pentru ghemul de puf, cu ochi aurii, ar fi biblioteca, așa că ne-a întrebat dacă ne-ar plăcea să îl găsim pe pisoi, uneori, printre cărți și jucării. Bucuria noastră a fost de nestăvilit. Am aplaudat și am strigat de fericire.

La bibliotecă ne așteaptă mereu surprize plăcute, însă nimeni nu se gândise, că într-o zi, ne vom putea juca, printre cărți, cu un pisoi adevărat.

Nici nu știți cât de dor îmi e de Pufosul din biblioteca noastră... Sper, din toată inimă, că îl voi revedea cât mai curând.

Cristian Amariei, clasa a III-a, înv. Steluța Manolache

Primăvara

În sfârșit a sosit mult așteptata primăvară. Natura și-a dat jos mantia albă de zăpadă, pe care a purtat-o o iarnă întreagă. Soarele, mai puțin palid, își strecoară razele printre ramurile copacilor încă adormiți, iarba începe să scoată colții de sub pământul amorțit de atâta ger, iar păsările călătoare se întorc, rând pe rând, din țările calde acasă, unde își vor reface cuiburile pentru viitori pui. Întreaga natură este încântată de trilarile plin de măiestrie, ale ciocârliei, ce acompaniază clinchetul ghiociei abia răsăriți de sub zăpadă. Copacii înfloriți se înalță semeți, către cerul senin, de parcă abia s-au trezit din somnul lor de peste iarnă, purtând pe ramuri mii de flori albe.

Primăvara este cel mai plăcut și mai înduioșător anotimp.

David Șerban, clasa a II-a, înv. Carmen Munteanu

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Primăvara

În ultimele zile zăpada a început încet, încet să se topească, pentru că a bătut la ușă, sprintenă și plină de veselie, Primăvara, fiica cea mai tânără și mai frumoasă a anului.

Ea a trezit la viața întreaga natură. A topit zăpada și în locul ei a lăsat să se ivească zeci de ghiocei, speriați, firavi și plăpânzi, gata să se ascundă din nou sub frunze, la prima adiere rece de vânt.

Razele călduțe ale soarelui au chemat acasă rândunelele, au înflorit copacii, au mângâiat pământul, ca să înverzească, au cântat, împreună cu albinuțele, imnuri de veselie pentru narcise și lalele, care s-au deschis emoționate și pline de culoare și au îndemnat mieii neastâmpărați, să alerge pe dealuri. Cum ai putea să nu iubești acest anotimp?

Ioan Casian Puiu, clasa a II-a, înv. Carmen Munteanu

Zâna Primăvară

Anul acesta, Zâna Primăvară a venit mai repede să dezghețe apele lacului nostru minunat. Așa că, într-o bună zi am zărit-o alergând cu pantofii cu fluturi aurii și o rochie plină cu ghirlande de flori de cireș, peste marea întindere de gheață care s-a topit de dragul ei, iar, mai apoi și-a deschis aripile sidefii și a zburat pe Muntele Ceahlău, încercând să topească zăpada groasă de pe culmile-i semețe. N-a reușit pentru că un adevărat stăpân, peste un ținut atât de frumos, poartă hlamidă alba aproape tot timpul anului, dar i-a făcut o reverență și s-a îndreptat, în grabă, către sat.

În urma ei a lăsat flori, fluturi și păsări fericite. Sub bagheta ei magică totul revenea la viață. Toporașii și păpădiile au răsărit, pe dealuri, dintre firele de iarbă, albinuțele au plecat să colinde florile, iar codrul se pregătește să îmbrace haine verzi, pentru noaptea de Înviere. Primăvara este o minune pentru întreg pământul.

Ilinca Udrea, clasa a II-a, înv. Carmen Munteanu

Veverița și rândunica

E primăvară și natura prinde iar viață. Soarele încălzește mai tare, ghioceii gingași își scot clopoțeii de sub plapuma moale de zăpadă, iar copacii îmbracă haine de sărbătoare, în așteptarea cântăreților, care își caută cuiburile, ciripind.

O veveriță zglobie a zărit, pe ramura unui copac, o rândunică abia întoarsă acasă și a întrebat-o:

- Unde ai fost atâta vreme?
- Am fost plecată în alte țări, pentru că gerul de aici e greu de îndurat.
- Cum este acolo? a întrebat-o, din nou, veverița.
- Este cald, găsim de mâncare ușor, dar nu la fel de frumos și de bine ca aici, acasă.

Veverița, care toată iarna a găsit cu greu câte o nucă sau o ghindă ca să-și potolească foamea, s-a gândit că i-ar plăcea să petreacă și ea iarna, alături de păsări, în țările calde, așa că a întrebat:

- Rândunico, cum pot să ajung și eu în țările calde?
- Drumul e lung și obositor, noi zburăm, dar tu nu ai aripi, așa că nu știi dacă vei reuși! i-a răspuns rândunica și s-a înălțat spre cer.

Veverița s-a tot gândit și a ajuns la concluzia că e mai bine să rămână aici, în căsuța ei din nuc.

Sergiu Topliceanu, clasa a II-a, înv. Carmen Munteanu

Lacul Izvorul Muntelui
Foto: Ursu Daniela

Biblioteca Hangu